

Onze man in Aruba, het Monaco van de Caraïben

“IK, EEN HOLLANDER? DADELIJK EEN KOPSTOOT OP JE NEUS!”

Met zijn spierwitte droomstranden, wuivende palmbomen en turkoois zeewater is Aruba een luxeparadijs voor bruinbakkers en huwelijksparen. Maar heeft dit Bounty-eiland met Hollands verleden nog meer verleidingen dan het luilekkerleven? We waagden ons voorbij het cocktailsippen, snorkeltrippen en skinnydippen.

REPORTAGE: RAF LIEKENS
FOTOGRAFIE: RAF LIEKENS, YUNG FIERENS, PACIFIC PICTURES

"People, are we happy? I said: are we happy?!" "Jéééééééééé!" klinkt het al wat enthousiaster. Gabriel is een gids die graag schwing gooit in zijn dagelijkse nummertje domme toeristen entertainen. Hij is een gezette gozer die spreekt als een Amerikaanse rapper. De yow-yow-yow-gebaren moeten we erbij denken, maar hij wiegt wel een beetje mee op het ritme van zijn verbale machinegeweer. In zijn beige safari-outfit met zwarte boots en cowboyhoed ziet hij eruit als een prettig gestoorde legercommandant waarvoor je met plezier met je snufferd door de modder ploetert. Rond hem staat een troep toeristen, bijna allemaal Amerikanen, die de moeite hebben gedaan om eens niet met hun hamburgerkrent in een zwembadsfa neer te ploffen, maar hun hotel uit te sloffen voor een jeepsafari. De meesten hebben er nu al spijt van. Het is half 10 in de voormiddag, de temperatuur klimt voorbij de 35 graden en het is vochtiger dan tussen de benen van Daisy Van Cauwenbergh met een slagroomtaart op haar schoot. De zuurstofloze hitte doet het zweet uit alle poriën gutsen. Dat is niet abnormaal op Aruba, een eiland dat gezellig dicht tegen de evenaar aan ligt. Het kwik schommelt het hele jaar door tussen 30 en 40 graden. Normaal blaast er wel een hete föhnwind die ervoor zorgt dat je kleren niet constant aan je lijf plakken. Maar vandaag heeft die saunabries er geen zin in, omdat er net een orkaan in de buurt is gepasseerd. Niet dat Aruba vaak geteisterd wordt door genadeloze stormen. Dankzij een gunstige ligging, vlak voor de kust van Venezuela, krijgt de Atlantische stip van 32 bij 10 kilometer in het slechtste geval het uiterste staartje van zo'n briesende smeerlap over zich heen.

Daar zijn de yankees

"Fasten your seatbelts, want we gaan dadelijk offroad over hobbelige zandwegen. Jullie gaan hotsen en botsen als nooit voorheen. Roep dan gewoon 'Yihaaah, Gabriel!' We zijn *one happy island*, weet je nog?" verwijst hij naar de toeristische slogan: '*One happy Island: 100.000 friends to meet*'. Gabriel belooft een fijne vriend te worden.

Omdat we met twee jeeps gaan rijden, heeft onze gids een 'buddy' nodig als chauffeur van de tweede auto. Hij kiest een New Yorker met een rugbylijf die stoer grijnst vanachter zijn zonnebril. "Jonathan, jij doet alles wat ik doe. Zoniet, mag je vriendin je slaan." De meid in kwestie glimlacht van oor tot oor. Ze lijkt op een zwartharige versie van Lady Gaga, maar dan een met lange gemanicuurde nagels en enorme nepborsten die uit haar witte topje puilen. "Geen probleem, ik sla hem elke dag", zegt ze met uitgestreken gezicht.

"Ja, maar als hij zijn job goed doet, mag je hem niet slaan", vermaant

Gabriël.

"Woow shit, dat zet onze relatie compleet overhoop!" repliceert nep-Gaga sarcastisch.

"By the way ladies, neem nog snel een paar foto's van jullie kapsel, want straks is het totaal geruïneerd." Onze gids, zelf minstens 120 kilo droog aan de haak, geniet ervan om Amerikaanse lamstralen de stuipen op het lijf te jagen. Wanneer we wegscheuren, laat hij meteen de banden van zijn jeep slippen. Jonathan zal uit zijn pijp mogen komen.

Jeepsafari-gids Gabriel: "Dames, neem nog snel een foto van jullie kapsel, want ik ga het ruïneren."

Over stoffige grindwegen flitsen we langs verlaten huizen met knallende kleurengevels en autowrakken op stenen voor de deur. Verderop wordt het landschap Mexicaans dor: cactussen, rotsen en divi-divibomen. Die laatste zijn de ideale wegwijzers, want door de Atlantische passaatwind buigen ze met hun Afro-kruin allemaal naar de hotels in het zuidwesten. Gabriel parkeert zijn jeep aan de ruige noordkust waar de oceaan schuimbekkend op de klippen klotst. Iedereen eruit!

Onze commandant zet opnieuw zijn rapperskanaal aan. "Oké jongens, bij elke stop ga ik wat vertellen, maar ik zal de vaart er goed in houden. Check de info gerust op Google: ik zal allang uit de buurt zijn voor jullie in de gaten krijgen dat ik het allemaal uit mijn duim heb gezogen. O ja, we krijgen soms het verwijt dat we volledig veramerikaniseerd zijn door het toerisme. Ik vind dat wel meevallen. Het Arikok Nationaal Park waar wij door rijden, beslaat een vijfde van het eiland. Jullie zullen dus vergeefs zoeken naar een McDonald's of een Starbucks."

Met zijn opmerking over veramerikanisering raakt Gabriel een gevoelige snaar. 25 jaar geleden zag Aruba er nog ongerept Caraïbisch uit. De halve eilandbevolking verdiende zijn brood in de plaatselijke olieraffinaderij. Maar in 1985 draaide Exxon Mobile totaal onverwacht de kraan dicht. De multinational liet een smerige spookhoek van roestende tanks en lekkende installaties achter. Om te vermijden dat de bevolking aan de bedelstaf geraakte,

maakte Aruba radicaal de omslag naar het toerisme. Terwijl Exxon Mobile gedwongen werd de troep op te ruimen, verrezen aan de palmstranden 20 kilometer verderop de luxehotels, bars, restaurants en shops. Het Bounty-eiland had zijn nieuwe economie gevonden, de bevolking een nieuwe job.

Maar dat vergde offers: een flinke brok Caraïbische authenticiteit sneuvelde. Na de Amerikaanse oliegi-gigant drukte nu de Amerikaanse toerist zijn stempel op het eiland. Drie vierde van de 1,2 miljoen jaarlijkse zonneklopers komt uit de States. Naast de houten strandbarakjes

ARUBA, HET MONACO VAN DE CARAÏBEN

met rieten daken waar de vis verser smaakt dan eender waar, struikel je nu dus ook over de Amerikaanse vreetketens, megastores, dure merkenwinkels en casino's. Omdat gokken in veel Amerikaanse staten niet toegelaten is, zakken veel *yankees* speciaal naar hier af om hun overschotten weg te werken aan de flikkerende fruitautomaten. Desnoods dag en nacht. Maar deze jeeptrip zal aantonen dat alleen het hypertoeristische Oranjestad, waar bijna alle hotels staan, daaraan ten prooi is gevallen. Twee derde van het eiland is quasi onbewoond.

Stenen stapelen

"*Holy crap*, dat ligt hier helemaal in puin!" roept Jonathan. We staan bij de eens zo fiere natuurlijke brug. Het was een zwarte muur van vulkanisch gesteente, die elk jaar brokstukken verloor aan het wassende water. De onderkant werd weggeslagen en er ontstond een natuurlijke brug van 8 meter hoog en 30 meter lang. Maar 6 jaar geleden stortte de triomfboog in. Gelukkig ligt

gezien en kan perfect vergelijken. Terwijl de vette, roodverbrande Amerikanen puffend een verlaten goudsmelterij in strompelen, schuilt hij in de schaduw van de jeep. Ik vraag hem of het de buitenlanders zijn die hier grof geld scheppen, terwijl de lokale bevolking zich zes dagen op de zeven te pletter werkt in de toeristische sector. "Dat klopt als een bus", zegt hij. "Met een gemiddeld jaarinkomen van 24.000 dollar per kop (18.000 euro) zijn we wel het rijkste land uit de buurt. Maar ondanks onze universitaire diploma's is het voor gewone Arubanen haast onmogelijk om een eigen zaak te beginnen. Alle grote bedrijven, banken en hotels zijn in handen van rijke buitenlanders. De banken geven je geen lening, tenzij je al een groot beginkapitaal hebt. Het hoogst haalbare voor ons is een klein visrestaurantje of een barretje op het strand. Zelf droom ik van een eigen bouwbedrijf, maar ach... eigenlijk ben ik nu ook wel gelukkig, hoor", lacht hij.

De ingestorte Natural Bridge (onder) en haar voorlopig nog intacte 'dochtertje' Baby Bridge (rechts).

**Wish Stone Garden:
"Domme na-aperij."**

er nog een babybrug in de buurt. "De moeder zijn we kwijt, maar de dochter hebben we nog. Maar ook zij zal op een dag de strijd tegen de erosie verliezen en met een klap in zee storten", voorspelt Gabriël. Wat verderop ligt de Tuin der Wensstenen. Een toerist stapelde hier vier losse stenen op elkaar en bracht zo ongewild een traditie op gang, want sindsdien doen duizenden toeristen per jaar hem dat na, in de hoop dat hun wens zal uitkomen. Het resultaat is een kilometerslange stenen tuin van gammele bouwwerkjes. Gabriel denkt er het zijne van. "Dit is een schoolvoorbeeld van *monkey say-monkey do*. Domme na-aparij. Het betekent helemaal niks. Maar doe vooral wat je niet laten kunt. Omdat ik goede connecties heb hierboven, kan ik jullie zelfs een tip geven. Stapel zeven stenen op elkaar, schuif onder de bovenste steen een biljet van 20 dollar en doe een wens. Ga weg en keer na zeven minuten terug. Het biljet zal weg zijn, je wens zal zeker uitkomen en de mijne is op dat moment al uitgekomen."

Naast een grapjurk is Gabriel ook een kritische mens die lak heeft aan te veel toeristische promopraat. Net als heel veel jonge mensen hier is hij op zijn 18de in Nederland gaan studeren. Hij heeft een stuk van de wereld

"Er is zelfs een jachtseizoen op boa constrictors, maar heel efficiënt is dat niet. Als ik een boa zie, mag ik hem niet gewoon afknallen. Ik moet iemand bellen die hem komt halen"

Boa's neerknallen

We racen weg van de kust, door een dichtbegroeid landschap van tropische bomen, lage struiken en cactushagen, naar een ezelboerderij in het hart van Arikok Nationaal Park. We moeten uitkijken waar we lopen, want hier schuilen ratelslangen en boa constrictors. "Als je na een beet van een ratelslang niet binnen het kwartier bij een dokter bent, mag je het vergeten. Al heb ik er in heel mijn leven nog maar vijf gezien. Boa's daarentegen zie ik elke dag. We weten niet hoe ze hier zijn gekomen, maar ze zijn een ware plaag, omdat ze geen natuurlijke

vijand hebben en zich heel vlot voortplanten. We willen ze weg en er is zelfs een jachtseizoen op boa's, maar heel efficiënt verloopt dat niet. Als ik een boa zie, mag ik die niet meteen afknallen. Ik moet naar een centraal bureau bellen, waar ik na een uur wachten iemand aan de lijn krijg die zegt dat ik bij die boa moet blijven omdat ze iemand gaan sturen. Samen met die mens moet ik dan de boa proberen te vangen,

"We krijgen het verwijt dat we volledig veramerikaniseerd zijn door het toerisme. Dat valt wel mee. Het Arikok Nationaal Park beslaat een vijfde van het eiland. Jullie zullen vergeefs zoeken naar een McDonald's of een Starbucks"

U vindt onze man als tweede van links in de Natural Pool. Ja, hij is nogal verlegen.

waarna hij wordt meegenomen en afgemaakt. Verbaast het je dat de boa nog altijd in opmars is?" Die ezelboerderij hoeft voor mij niet meer zo nodig.

De laatste stop is een natuurlijk zwembad tussen de rotsen in zee. Om daar te geraken moeten we over een steil, rotsig pad. "O, my Góóó!" krijgt een Aziatische Amerikaan, terwijl we ondanks onze veiligheidsgordels een halve meter hoog hotsen. Bij sommige steile afdalingen durft zijn kersverse vrouw amper te kijken. Ik ben blij dat ik het dozijn Balashi's (het lokale bier) van gisteravond nog heb doorgespoeld met een liter water en een fruitontbijt. Een English Breakfast had allang in gerecycleerde vorm op deze rottige zandweg gelegen. Gabriel jaagt zijn jeep als een gek door de bochten. Jonathan moet alles uit de kast halen om hem te volgen, terwijl we op sommige plekken alleen maar stapvoets kunnen rijden om niet over de kop te gaan. Zijn Gaga-vriendinnetje pulkt zenuwachtig lachend aan haar haren. Hoeveel meppen zou ze hem al hebben verkocht?

Als bij wonder bereiken we heelhuids de poel, waar de meute zich in bikini en zwemshort over glibberige rotsen in het heldere water laat

glijden om de vissen tussen hun benen door te zien zwemmen. Een roodverbrand en moddervet koppel uit New Jersey maakt zich vrolijk over mijn melkwitte borstkas. De Aziatische Amerikaan reageert meteen: "Wat zou je willen? Hij is Hollands!" lacht hij spottend, ook al heb ik al drie keer gezegd dat ik een Belg ben. Ik wil hem voorstellen of hij misschien een kopstoot wil, maar dat zou botsen met de *one-happy-island*-filosofie. Bovendien volgt er meteen een welkome afleiding. Nep-Gaga klautert op handen en voeten uit het water en voelt haar veel te ronde borsten bijna uit haar zwarte bikini glippen. De Aziaat en ik kijken elkaar grijnzend aan. Maar niet te lang, want dadelijk gaat ze ons ook slaan.

"Ik heb goed nieuws", declameert Gabriel wanneer iedereen ligt te drogen op de hete rotsen. "Er is maar één weg terug en dat is dezelfde van daarnet." Helaas kunnen we niet wetenschappelijk vaststellen wat die rotweg doet met het nepbalkon van nep-Gaga. Zelfs in het paradijs is niet alles perfect.

Monaco van de Caraïben

Oranjestad is pure kitsch. Sommige hotels lijken met hun snoepkleurige gevels recht uit Disneyland gekopieerd te zijn. En het is bijna overal baden in luxe. "Aruba is het Monaco van de Caraïben", zegt Peter Ballière, een Belgische miljonair die al 15 jaar op het eiland woont. "Het is duurder dan de andere eilandjes, er zijn veel luxehotels en rijke mensen. Dat trekt natuurlijk een bepaald publiek aan. Maar dat betekent niet dat het voor de gewone mens met een normaal loon onbetaalbaar is."

"Criminaliteit is hier amper", verzekert de Belg. "De regering houdt alles strak in de hand. En we zijn natuurlijk ook maar een groot dorp. Als er een moord gebeurt, spreken de mensen en de media daar nog maanden, zelfs jaren over. Heel anders dan op Curaçao waar je 's avonds amper alleen kan buiten komen."

Ballière kocht in 1996 een chic leegstaand restaurant op het idyllische Eagle Beach. Hij liet twee containers vol bouwmaterialen, waaronder 15.000 bakstenen, uit België komen. Samen met zijn vriend toverde hij het pand in 10 maanden tijd om tot een Belgisch eerste klasserestaurant. ►

ARUBA, HET MONACO VAN DE CARAÏBEN

Gekkenwerk, want op Aruba moet je haast alles invoeren. Er is geen vee, er wordt geen wijn verbouwd en nauwelijks groenten geteeld. Le Dôme werkte met een Belgische chef, Belgisch personeel en Belgische producten. Zeetong, garnalen, mosselen, wild en Franse topwijnen werden vanuit ons land overgevlogen.

"Dat is razend duur, maar mensen betaalden daar ook voor", zegt Ballière. "We stonden bekend als het beste restaurant van Aruba. Al wie met naam en faam op het eiland kwam, móést bij ons gegeten hebben. We hebben de Engelse koninklijke familie over de vloer gehad, prinses Maxima, Desmond Tutu, Hollywoodacteurs, presidenten..."

En toch verkocht Ballière zijn goudmijn in 2003.

"Het was geen leven meer. We zaten elke avond vol en werkten ons kapot. We hadden één vrije dag per week, maar zelfs dan was ik bezig met de bestellingen. Je kan geld blijven verdienen, maar is dat alles? Het was tijd voor wat anders. Het eiland had me zoveel gegeven, ik vond het tijd om iets terug te doen."

kan je niet ontkomen aan een verschroeiende snelheid. Je wordt meegezogen in de *ratrace*. Ik vind het erg dat mensen al met twee móéten gaan werken, omdat ze er anders niet komen. En dan die files! Ik hoor berichten van files van 2 uur. Hier vinden we het al ver als we 20 minuten met de auto moeten rijden. In België zou ik nooit verkleed en dansend carnaval vieren. Hier doe ik elk jaar mee. Mensen zijn hier warmer. In België wordt sociale warmte en vriendelijkheid een beetje vergeten."

"Als in België drie of vier mensen voor ons staan aan te schuiven, worden we al ongeduldig. Hier komt dat zo nauw niet. Je leest iets, of je drinkt een koffie en kletst wat met mensen in de rij die je kent. Dat is gezellig en dat zijn we in België aan het verliezen. Oké, hier kan je in de supermarkt niet kiezen tussen 20 soorten yoghurt. En de medische zorg en sociale zekerheid is ook niet alles. Als je hier iets ernstig mankeert, moet je met het vliegtuig naar Miami of Colombia."

Belgisch miljonair Peter Ballière. 15 jaar geleden kocht hij het chicste restaurant van Aruba. Drie uur voor zijn terugvlucht.

Het kunstmatige Renaissance Island. Dichter bij de Caraïbische Droom kom je niet.

Weg van de ratrace

Terwijl zijn vriend Taste of Belgium opende, een pralinewinkel, wijdde Ballière zich aan sociale projecten. Hij stichtte de Cliniclowns, zette zich in voor gehandicapte kinderen en schildpadden, haalde geld op voor het kankerfonds en organiseerde een Arubaanse Music For Life, die 3 miljoen Belgische frank opleverde. Tegenwoordig is Ballière medevennoot van Taste of Belgium dat een vijftal restaurants en bars uitbaat. "Ik heb bewust een stap terug gezet om wat rustiger te kunnen leven. We wonen nu weer in België, maar komen nog 5 à 6 keer per jaar terug. Aruba is leuk als je iets te doen hebt, anders krijg je *island fever*. Dan wordt het eiland te klein en komen de natuurlijke grenzen op je af. Zoveel is hier niet te doen: naar het strand gaan, lekker eten, het natuurpark intrekken, dat is het zowat. Fantastisch voor een paar weken, daarna heb je het gehad. Als een Belg zich verveelt, springt hij in de auto naar de Ardennen of de zee. Of hij pakt de trein naar Parijs of Londen. Hier moet je zoiets plannen omdat je met het vliegtuig moet. Anderzijds is de kwaliteit van het leven in Aruba wel beter. In België

"In België staan files van 2 uur. Hier vinden we het al ver als we 20 minuten met de auto moeten rijden"

Bruiloft à la Timbaland

Het Renaissance Hotel is een straf staaltje van wat de Arubanen doen om de verwende toerist te plezieren. Het luxeresort herbergt meer dan 100 poepchique boetieks, maar heeft geen strand. Dus bouwden ze speciaal voor hun gasten een privé-eiland voor de kust van Oranjestad. Om het kwartier vertrekt een speedboot in het hotel. Vreet dat, James Bond!

Renaissance Island heeft twee poederwitte Bounty-stranden met rieten hutjes, wiegende palmbomen en hangmatten. Ze liggen allebei aan een lagune in de zee, waar het water lekker laag binnenkabbelt. Sippen van een felkleurige cocktail, terwijl het geklots van smeltende

ijsblokjes het geruis van de zee overstemt: dichterbij de Caraïbische droom kom je niet. Op familiestrand Iguana Beach dribbelen de leguanen tussen de strandstoelen door. Flamingo Beach is dan weer exclusief voor volwassenen. Hier eten de tamme flamingo's uit je hand en liggen de topless mukkels hun gebronsde velletje te oliën. Melvin en Alexander, twee gezellige schoonmakers, mogen het schouwspel

Timbaland trouwde op het privé-eiland in 2005. 800 gasten kwamen met privéjets naar Oranjestad. Op een verhoog in het midden van de lagune stond een witte piano waarop de rapper die avond optrad.

We werkten met levende tafels: folkloristisch verklede modellen die zich in een ronde tafel met wieltjes naar de gasten bewogen. Ze serveerden onder meer rum in echte kokosnoten. Op een verhoog in het water, pal in het midden van de lagune, stond een witte piano waarop Timbaland die avond heeft gespeeld. Zijn vrouw Monique droeg Gucci en trouwde blootsvoets. Het fabuleuze was dat we maar een week hadden om alles te plannen en voor te bereiden. We hebben de hele ceremonie herhaaldelijk inge oefend. Gelukkig hielden ze van onze ideeën. Ze accepteerden alles wat we voorstelden!"

Het is weer eens wat anders dan u te laten ringen in de parochiezaal van Zoerle-Parwijs.

MET DANK AAN RENAISSANCE ARUBA RESORT,
WWW.ARKEFLY.COM EN DE TOERISTISCHE DIENST VAN ARUBA.

Eén week kreeg de organisator om het huwelijk van Timbaland op Renaissance Island voor te bereiden.

dagelijks gadeslaan. "Hier komen de mooiste vrouwen", knikken ze met blinkende ogen. "Wij zorgen ervoor dat ze in alle rust kunnen genieten van een proper strand. Tom Cruise is hier geweest. En zie je die massagehut daar vooraan? Daar heeft Richard Gere zich uitgebreid laten verwennen. De meeste van die sterren zijn wel vriendelijk, maar soms schermt hun entourage hen heel erg af en mogen we zelfs niet in de buurt komen."

Renaissance Island moest vorig jaar volledig heropgebouwd worden, nadat de venijnig kwispelende staart van orkaan Beatrice de oceaankeutel een por gaf. "Een vloedgolf walste over het hele eiland en nam alles mee. Van een strand was geen sprake meer. De heraanleg duurde een halfjaar."

Ondertussen is het privé-eiland weer elk weekend het decor voor brassen trouwpartijen. Het strafte was het huwelijk van Timbaland in 2005. De stinkend rijke rapper en producer had 800 gasten uitgenodigd. Veel schoon volk kwam met de privéjet in Oranjestad aan. Fernando Monsur van het lokale eventbureau Mosaic plande het feest. "De hutten, de brugjes, de paden, álles was bekleed met tropische bloemen en rozen.

Als nietsdoen u te veel wordt...

CARNAVAL: Verwacht u aan een kleurenschouwspel, uitzinnige kostuums, shakende vrouwen en een wilde nacht.

DUIKEN NAAR EEN NAZIWRAK: Vanop een catamaran kan u de prachtige koraalriffen voor de kust van Aruba exploreren. De Antilla is een Duits vrachtschip dat in de Tweede Wereldoorlog door de Nederlanders naar de haaien werd gebombardeerd en nu dienstdoet als schuiloord voor de exotische geelstaartsnapper.

WANDELING OP DE ZEEBODEM: De Atlantis Submarine neemt u mee tot 40 meter onder de zeespiegel. En met de Snuba kan u met een antieke duikershelm aan een luchtlijn vrij over de zeebodem wandelen. Nee, haaien zitten er niet!

VERSE VIS: De tandbaars, rode snapper en goudmakreel gaan rechtstreeks vanuit de zee in de pan. Ze worden opgediend in mandjes met brood, gebakken banaan en reuzengarnalen. Gewoon met de handen eten en smikkelen alsof uw leven er vanaf hangt.

PALM ISLAND: Reserveer een privétafel bij kaarslicht op het strand van Palm Island. U wordt er naartoe gebracht met een cocktailboot. **Ché**